

РЕШЕНИЕ

№ 106

гр. София, 03.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 113 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА
МИТЕВА**

при участието на секретаря **ГЕРГАНА ИВ. ДАНАИЛОВА**
като разгледа докладваното от **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА МИТЕВА**
Гражданско дело № 20231110107027 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Предявен е осъдителен иск с правна квалификация чл.411 КЗ от „Групама Застраховане“ЕАД срещу „ЗАД Далл Богг: Живот и здраве“ АД за сумата от 249,54 лева /съгласно изменението, допуснато на основание чл.214 ГПК с протоколно определение от 05.12.2023г./, представляваща незаплатена част от регресно вземане за изплатено по застраховка „Каско Престиж“ обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 17.12.2021 г. в гр.Нова Загора, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че в срока на застрахователното покритие по договор за имуществена застраховка „Каско Престиж“ ” е настъпило събитие – ПТП, в причинна връзка с което са причинени вреди на застрахования при него автомобил. Поддържа, че вредите са на стойност 484,08лева, в който размер е изплатил застрахователно обезщетение. Сторил ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в обичайния размер от 15 лв. Твърди, че ответникът е застраховател по валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на делинквента, поради което в полза на ищеца възникнало регресно вземане срещу него за платеното обезщетение и разноските по определянето му. След изпратена регресна покана ответникът извънсъдебно погасил частично задължението си до сумата от 249,54 лв. Претендира оставащата незаплатена част регресното вземане в размер на 249, 54 лв. за залатеното възнаграждение за отремантирането на увредения автомобил, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане. Претендира разноски.

Ответникът оспорва иска по основание и размер. Оспорва твърдения механизъм на настъпване на вредите. Поддържа, че застрахованият при него водач няма вина за ПТП, а при условията на евентуалност прави и възбращение за съпричиняване. Оспорва наличието на причинно-следствена връзка между процесното застрахователно събитие и претеднираните щети по лекия автомобил, застрахован при ищеца, като едновременно с това поддържа, че размерът на същите бил прекомерно и необосновано завишен. Навежда конкретни твърдения, че с поведението си водачът на МПС, застраховано при ищеца, е допуснал нарушение на диспозицията на чл. 40, ал. 1 и ал. 2 и чл. 20, ал. 2 ЗДвП и е

причинил инцидента. Иска от съда да отхвърли иска и да му присъди разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с посочените от страните доводи, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 411 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, застраховало неговата гражданска отговорност. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение.

В случая посочените предпоставки са налице, доколкото за осъществяването на фактите, включени във фактическия състав за възникване на вземането и некасаещи размера му свидетелстват събраните писмени доказателства /застрахователна полица, протокол за ПТП, преводно нареждане и др./, както и извършеното от ответника плащане, което по същество съставлява извънсъдебно признание за наличието на дълг на посоченото основание. Ето защо и с оглед разпоредбата на чл. 153 ГПК съдът приема същите за доказани.

Основният спор между страните по делото е концентриран върху конкретния механизъм на настъпване на процесното ПТП, респ. по вина на кой от водачите е настъпило същото, и върху размера на дължимото обезщетение.

Спорните обстоятелства по реализиране на ПТП съдът намира да се установяват от съвкупния анализ на приетия по делото двустранен констативен протокол от 17.12.2021 г., събраните гласни доказателства и заключението на автотехническата експертиза.

Представеният двустранен констативен протокол е съставен по надлежния ред от водачите на участвалите в процесното ПТП превозни средства, оправомощени съгласно [чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "б" ЗДвП](#) да установят настъпването на ПТП, когато вредите от него са само имуществени, какъвто е конкретният случай, поради което съставлява годно доказателство за установяване на обстоятелствата по настъпване на ПТП. Протоколът е подписан от името на двамата водачи, чието авторство не е оспорено от страна на ответника. От съдържанието на протокола и обозначената в него скица на произшествието се установява, че процесното ПТП е настъпило на 17.12.2021 г., в гр. Нова Загора с участието на процесните два автомобила, като около 11:30ч. лек автомобил „Опел Зафира“ с рег. № се движел в района на ул. „Александър Стамболийски“, където водачът му предприел маневра за движение на заден ход, при който реализирал ПТП с паркирания зад него лек автомобил „Киа Рио“ с рег. №

В протокола са отразени видими щети по лек автомобил „Киа Рио“ – задна лява врата и заден калник.

По своята правна природа двустранният констативен протокол за ПТП има характера на частен свидетелстващ документ, ползващ се с формална доказателствена сила. Същият обективира съгласуваните изявления на водачите относно обстоятелствата по настъпване на ПТП и, доколкото не се ползва с материалната доказателствена сила на официалния документ, тези изявления съставляват извънсъдебни твърдения за факти, непротивопоставими на неподписалите протокола лица, които факти при спор между страните в процеса подлежат на установяване с всички други допустими съгласно процесуалния закон доказателствени средства. Затова дори участвалите в ПТП водачи да са постигнали съгласие относно вината на единия от тях за причиняването му, това не освобождава ищеца, в случай на оспорване от страна на ответника на механизма на ПТП, от процесуалното задължение да проведе пълно и главно доказване на всички релевантни факти, при които е настъпило ПТП.

В случая като доказателство за механизма на реализиране на процесното ПТП по делото са ангажирани и гласни доказателства чрез разпит на свидетеля С. И. П., чиито показания подкрепят изцяло обективизираните в двустранния протокол констатации относно обстоятелствата по настъпването му.

Свидетелят П. дава сведения, че лек автомобил „Киа Рио“ с рег. № е бил паркиран, при което лек автомобил марка „Опел“ се ударил в него откъм шофьорската страна. Познавал шофьора, издирил го и двамата съставили приложения по делото двустранен протокол за ПТП, като не е имало спорове по въпроса за вината.

Събраните свидетелски показания относно механизма на ПТП следва да бъдат кредитирани като дадени от незаинтересовано от изхода на делото лице, възпроизвеждащо непосредствено възприети от него обстоятелства, кореспондиращи помежду си в частта относно мястото, времето и обстоятелствата по настъпване на ПТП, както и подкрепени изцяло от приетите писмени доказателства.

При така установените обстоятелства по реализиране на процесното ПТП въз основа събраните писмени и гласни доказателства съдът намира, че същото е настъпило в резултат от виновното противоправно поведение на водача на „Опел Зафира“ с рег. № Разпоредбата на [чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП](#) установява обща забрана за всички участници в движението по пътищата с поведението си да създават опасност или пречки за движението, да поставят в опасност живота и здравето на хората, както и да причиняват имуществени вреди. В закона са разписани и множество конкретни предписания за водачите на превозни средства, които същите са длъжни да спазват с оглед осигуряване безопасност на движението. Установеното в случая поведение на И. се явява в нарушение на вмененото на водача на МПС съгласно [чл. 25, ал. 1 ЗДвП](#) задължение при извършване на маневра да се съобрази с положението на останалите участници в движението. Няма данни по делото увреденият автомобил да е паркиран в нарушение на ЗДвП. При доказателствена тежест за ответника същият не е ангажирал доказателства за оборване на установената в [чл. 45, ал. 2 ЗЗД](#) презумпция чрез установяване на някое от изключващите вината обстоятелства.

Приетата съдебна автотехническа експертиза дава обосновано и неоспорено от страните заключение, което съдът кредитира, че всички повреди по лек автомобил „Киа Рио“ с рег. № описани в двустранния протокол за ПТП и отразени в съставения от експерти на ищеца опис-заключение, са настъпили в причинна връзка с реализираното ПТП при съобразяване установения механизъм на настъпването му.

Въз основа на изложеното съдът приема за доказано, че в срока на застрахователно покритие по застраховка "Гражданска отговорност", застраховател по която е ответникът, застрахованият водач на лек автомобил „Опел Зафира“ с рег. № виновно е предизвикал ПТП, в причинна връзка с което са нанесени щети на застрахован при ищеца за този риск по имуществена застраховка „Киа Рио“ с рег. №, като ищецът е платил застрахователно обезщетение в размер от 484,04 лв. Следователно правопораждащият регресното вземане на ищеца фактически състав по [чл. 411 КЗ](#) е изпълнен във всичките си елементи, поради което предявеният иск е доказан в своето основание.

Съобразно правилата на [чл. 411 КЗ](#) застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка "Гражданска отговорност", като обемът на отговорността по регреса е обусловен от размера на застрахователното обезщетение, платено от застрахователя. Същото е съизмеримо с действителната стойност на вредите, причинени от третото лице на застрахования, определена към датата на застрахователното събитие. Въз основа на изводите на експерта по изслушаната и приета по делото САВТЕ, неоспорена от страните, което заключение съдът намира за компетентно и обективно дадено се установява, че вредите по лек автомобил „Киа Рио“ с рег. № съответстват на механизма на ПТП, посочен в съставения Протокол за ПТП и са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП, както и че размерът на щетата, определена по средни пазарни цени възлиза на сумата от 682,56 лв., като това е възстановителната стойност по цени на

официален сервиз. Съгласно [чл. 386, ал. 2 КЗ](#) при настъпване на застрахователно събитие обезщетението е в размер на действително настъпилите вреди, като съгласно практиката на Върховния касационен съд (ВКС) – Решение № 209/30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г., II ТО, при автомобили в гаранционен срок размерът на действителните вреди включва и стойността на ремонтирането им в официален сервиз на марката, тъй като иначе пострадалият не би бил поставен в същото положение, в което би се намирал, ако не беше настъпило застрахователно събитие – би загубил гаранцията на автомобила си. С оглед на изложеното, като съобрази, че ищецът е направил ликвидационни разноски в размер на 15 лв. и че ответникът е платил извънсъдебно сумата от 249,54 лв. с оглед принципа за диспозитивното начало в процеса съдът намира, че предявеният иск за сумата от 249,54 лв. е изцяло основателен и следва да се уважи за пълния претендиран размер.

Като законна последица от уважаване на иска следва да се присъди законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 09.02.2023 г. до окончателното изплащане на сумата от 10 лв. и от датата на увеличението на иска – 05.12.2023 г. до окончателното плащане върху увеличената стойност на иска от 249,54 лв. – в този смисъл [Решение № 60141 от 25.11.2021 г.](#) по т. д. № 2022 по описа за 2020 г. на ВКС, I т. о., в което е разяснено, че при увеличаване в хода на процеса на частично предявен иск, законната лихва върху увеличението се дължи не от датата на подаване на исковата молба, а от момента на увеличаването на иска.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените в производството разноски в общ размер от 680 лв., в т.ч. за държавна такса – 50 лв., депозит за вещо лице – 350 лв., депозит за свидетел – 80 лв. и юрисконсултско възнаграждение – 200 лв.

При този изход на спора ответникът няма право на разноски.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗАД ДАЛЛБОГГ ЖИВОТ И ЗДРАВЕ” АД, ЕИК 200299615 със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Г.М. Димитров” № 1 **да заплати на „ГРУПАМА ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД** с ЕИК 131421443 със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Цариградско шосе“ №47А, на основание [чл. 411, ал. 1 КЗ](#) във връзка с [чл. 45, ал. 1 ЗЗД](#) **сумата от 249,54 лева**, представляваща незаплатена част от регресно вземане за платено по имуществена застраховка „Каско Престиж” обезщетение за вреди по лек автомобил „Киа Рио“ с рег. № от застрахователно събитие, настъпило на 17.12.2021 г. в гр. Нова Загора по щета № 67002101016, **ведно със законната лихва** върху сумата от 10 лв. от датата на подаване на исковата молба – 09.02.2023 г., до окончателното изплащане и върху сумата от 249,54 лв. – от датата на подаване на молбата по [чл. 214, ал. 1 ГПК](#) – 05.12.2023 г., до окончателното плащане, както и на основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) – сумата от **680 лв.** за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____